Kişilər ad qoyub çatdı murada,
Deyənlər onlardan dastan deyərdi.
Abdalı, Həmidi gətirib yada,
Alsöyün deyərdi, Hajan, deyərdi.

Qədim Qarayazı, qədim haqqı-say,
Qara kötüklər də mənə əzizdir.
Dəli Kür beynimdə ən qüvvətli çay,
O boz köpüklər də mənə əzizdir.

Bir deyil, beş deyim arzum, diləyim,
Kağız xəbər tutsun, qələm eşitsin
Göyəzənmi deyim, Aveymi deyim
Damcılımı deyim, aləm eşitsin?

Səsini, sözünü ellərə yaydı,
Çaxdı şimşək kimi, qızdı od kimi.
Bu qədər sinəsi çağlamasaydı,
Bu qədər sənətkar yetirərdimi?!

Bir əli yaratdı, biri döyüşdü,
Çaldı cəngisini qoç Koroğlunun.
Kərəm Kərəm kimi dillərə düşdü,
Vaqifi Vaqifdir, Vurğunu Vurğun.

Nəsillər daş üstə təzə daş qoyur,
Hər söhbət bir dövrü gətirir yada.
Babam Balasöyün burda uyuyur,
Bura köçüb gəldi Arif balam da.

Məramı, məqsədi başqadır ömrün,
Bizə həyat da haqq, ölüm də haqdır.
Arifin ayağı altında bir gün
Hüseyn Arif də uyuyacaqdır.

Duyub qoxlamasam torpaq ətrini,
İşıqlı gündüzü gecə bilərdim,
Belə bilməsəydim onun qədrini
Dünyanın qədrini necə bilərdim?!

OĞLUMA

GETDİ

Bir gül bitirmişdi ilk bahar mənə,
Axşamdan sabaha durmadı, getdi.
Bir ürək vermişdi ruzigar mənə,
Həyatda iki gün vurmadı, getdi.

Şimşəktək havada alışıb keçib,
Möhnət şərbətini qəfildən içib,
Özünə bir könül həmdəmi seçib,
Bir şadlıq məclisi qurmadı, getdi.

Bəxt yatıb müsibət ayaq üstədi,
Kədər dalğa-dalğa, dəstə-dəstədi.
Düşmədi yatağa, deyək: – Xəstədi!
Atanı, ananı yormadı, getdi.

Hər kəsə məhəbbət bəsləyən Arif,
– Darıxdım, yanıma gəl! – deyən Arif.
Məni hamıdan çox istəyən Arif,
Bu dəfə halımı sormadı, getdi.

MƏNİMİYDİ

Bir saat bir yerdə tutmazdım qərar,
Araz mənimiydi, Kür mənimiydi.
Ömrümün, günümün gəlhagəlində
İnci mənimiydi, dürr mənimiydi.

Səsim gah Qazaxda, gah Qarabağda,
Meşədə, çəməndə, çayda, bulaqda,
Meyvəli aran da, çiçəkli dağ da,
Elə bilirdim ki, bir mənimiydi.

Hüseyn Arifin bağrını deşdin
Harda qərar tutub, haraya köçdün?
Ay oğul, sən niyə qabağa düşdün
Səfər mənimiydi, yer mənimiydi.

OĞLUMA

Bahar yola düşdü, yay gəlib keçdi,
Gedirəm payızdan mən qışa, oğlum.
Mənzil daraldıqca ömür köhləni
Səyirdir atını birbaşa, oğlum.

Uzaq elləri də bir-bir dolan gəz, –
Gəzməyən tanımaz, görməyən bilməz.
Ancaq ana Vətən əvəz edilməz.
Vurul bu torpağa, bu daşa, oğlum.

Yazda yaşıl geyər yaşıl budaqlar,
Payızda boşalar bağçalar, bağlar.
Meşələr, çəmənlər, çaylar, bulaqlar
Tamaşa yaranıb, tamaşa, oğlum.

Təbiət hər düzə bir zinət verib.
Hər qarlı zirvəyə bir surət verib.
Gör necə güc verib, hərəkət verib,
Tufana, doluya, yağışa, oğlum.

Odlu baxışında sevinc, hərarət,
Hər xoş təbəssüm də bir canlı sənət.
Bir səmimi ülfət, bir duzlu söhbət
Dəyər bir dünyalıq qaş-daşa, oğlum.

Nəzər sal izlərə, sirli aləmə –
Qəmdən sevincədir, sevincdən qəmə.
Oynadıb dilini yola, yol demə
Düşməmiş enişə, yoxuşa, oğlum.

Qoşulma yadların vurhavuruna,
İblislər bir gündə girər on dona,
İlişmə tərifin gizli toruna,
Alışma yalançı alqışa, oğlum.

Dənizə bənzətmə yağış gölünü.
Köz bilib tərpətmə ocaq külünü.
Heç zaman yanılıb açma könlünü
Könülsüz qohuma, qardaşa, oğlum.

Müqəddəs bir söz var həyatda: – İnsan!
Hər şeydən ucadır bir təmiz ad-san.
Əlli də yaşasan, yüz də yaşasan
Çalış bu dünyada mərd yaşa, oğlum.

Uzanan ömrüdür sözün sözümün.
Təzə işığıdır gözün gözümün.
Aranda davamın, dağda dözümün
Atan Hüseynə yaraşa, oğlum.

DÜNYA NECƏ BOŞALIBDIR?

Nə gündəyəm, nə kökdəyəm,
Ağrılarım baş alıbdı.
Başı fikir, ürəyi qəm,
Gözlərimi yaş alıbdı.

Xəzan yeli vaxtsız əsir,
Yer tələsir, göy tələsir.
Yolu, izi payız kəsir,
Qapımızı qış alıbdı.

Dayan tufan, dayan külək,
Qoy dincəlsin yorğun ürək.
Arif getdi Hüseyn tək, –
Dünya necə boşalıbdı.

ARXASI GETDİ

Bir budaq üzülüb qopdu ağacdan,
Bağrımdan bağrımın parası getdi.
Aldığım yaranın, çəkdiyim dərdin,
Təbibi, dərmanı, çarası getdi.

Nə yaman olurmuş oğul həsrəti,
Heç ata görməsin bu müsibəti.
Könlümdən könlümün sözü-söhbəti,
Gözümdən gözümün qarası getdi.

Hüseyn xəstədir qəm yatağında,
Buludlar toqquşur qaşqabağında.
Yaşımın əllini aşan çağında,
Arxamın dağ kimi arxası getdi.

İSTƏRDİM

İstərdim oğlumun başında hər gün
Sevinib, şadlanıb, gülənim olsun.
Səhərdən axşama döyülsün qapım,
Evimə yüz gedib-gələnim olsun.

Yanaşı dolanaq qolum qolunda,
Oturam sağında, duram solunda,
Enişli-yoxuşlu ömrün yolunda
Sevinci, kədəri bölənim olsun.

Bir xoş arzu kimi qaldı bu arzu,
Beləymiş Hüseynə yazılan yazı.
Gözəl vətənimin gözəl bir qızı
İstərdim mənim də gəlinim olsun.

BƏRİ

Titrəyir küləkdən kövrək budaqlar,
Söyüdlər saçını yolandan bəri.
Bozarıb bağçalar, quruyub bağlar,
Çiçəklər saralıb solandan bəri.

Bir qartal boynunu bükür qayada,
Bir gəmi boğulub, batır dəryada,
Bir şair inləyir Ağstafada,
Bir ata oğulsuz qalandan bəri.

Saçmı müqəssirdir,
dənmi? – Bilmirəm,
Dağmı bulanıbdır,
çənmi? – Bilmirəm.
Dünyamı dəyişib,
mənmi? – Bilmirəm
Mən Hüseyn Arif olandan bəri.

ÇƏKİR

Ay Arif, başını qaldır bircə an,
Gör zavallı atan nə həsrət çəkir.
Açdığın qapıya boylanır anan,
Bacın Səhər, Zöhrə nə zillət çəkir.

Anıb ağlamağa gözmü qalıbdır?
Dinib, danışmağa sözmü qalıbdır?
Dünyada utanan üzmü qalıbdır,
Deyəm, tutduğundan xəcalət çəkir.

Hüseyn, ürəkdən yağ çəkilibdir.
Şamama pozulub, tağ çəkilibdir.
Sənətkara azmı dağ çəkilibdir,
Bir oğul dağı da təbiət çəkir?!

KİMƏM MƏN

Bir binayam, kərpicləri sökülmüş,
Bir çələngəm, çiçəkləri bükülmüş,
Bir ağacam, meyvələri tökülmüş,
Yaranmışdan belə baxtı kəməm mən.

Bir çəmənəm, sağı, solu saralmış,
Bir zirvəyəm, keçidini qar almış,
Bir insanam, yeri, yurdu daralmış,
Dünya boyda möhnətəm mən, qəməm mən.

Bir palıdam, gövdəsindən yarılmış,
Bir qartalam, qanadından vurulmuş.
Bir ürəyəm, şah damarı qırılmış,
İndən belə necə deyim kiməm mən?!

BİR DAĞ KƏLİ YARALADIM ZİRVƏDƏ

Bir dağ kəli yaraladım zirvədə,
Baş titrədi, ayaq əsdi, daş axdı.
Bir canlını candan saldı bir zədə,
İki gözdən iki damla yaş axdı.

Düşünmədim, anadır, ya baladır,
Ovçu atar ov bərədən keçəndə
Ala tula qanlı daşı yaladı,
O sönürdü tikanlığın içində.

Qabaqlaşdıq, sökülməmiş qızıl dan,
Mən silahlı, o silahsız bu yerdə.
Yarıyolda ayrı düşdü qatardan,
Mən günahlı, o günahsız bu yerdə.

Öz halına təkcə özü ağladı,
Kimi var ki, kim dayana yanında.
Dil uzadıb, nəm torpağı yaladı,
Sumu keçdi, xəyalından son anda?

Dodaq yanır, yanaq yanır, üz yanır,
Buludumu, dumanımı əyləsin?
Boylandıqca baxış yanır, göz yanır,
Bu yanğıya sellər, sular neyləsin?

Ağır-ağır dartıb bükdü dizini,
Muncuqladı kirpiklərdə donan tər.
İndən belə toz basacaq izini,
İndən belə nə yürüş var, nə səfər.

Birdən-birə elə çırpdı özünü
Sağ buynuzu qopub qaldı qayada.
Ey Hüseyn, müxtəsər et sözünü
Bu qan səni tutasıydı, tutdu da.

VAXTSIZ KÖÇMƏSİN

Başqadır könlümdə eşqin həvəsi,
Nə qış düşündürür, nə bahar məni.
Açın radionu yayılsın səsim,
Dinləsin atalar, analar məni.

Bir anlıq təsadüf, bir anlıq tufan
Nələr törətməyib,
dərk edin barı.
Qoruyun qəzanın tikanlarından,
Çiçək balaları, gül balaları.

Nə çoxdur gündüzün, gecənin şəri,
Daddıq ağrısını hər müsibətin.
Bir misal da çəkim gəlmişkən yeri
Yaratmaq asandır, yetirmək çətin.

Qoruyun onları bağçada, bağda
Enişdə, yoxuşda, düzdə qoruyun.
Şirin nəğmələri isti dodaqda,
Qaynar gülüşləri gözdə qoruyun.

Yüzillik möhnətdir bir anlıq vaxt da,
Adi küləyin də hökmünü duyun.
Şamamanı tağda, qönçəni şaxda,
Körpəni qucaqda, qolda qoruyun.

Nə yaman çırpınır ürəyim yenə,
Qalxan ocağın da kül qorxusu var.
Demək istəyirəm, qoy deyim yenə,
Evin ev, çölün də çöl qorxusu var.

Sürücülər naşı, maşınlar şimşək,
Şütüyür bir yanda, yanır bir yanda.
Sərhəd keşiyində durduğumuz tək
Duraq keşiyində övladların da.

YOX! – DEDİ

Könüldən nisgili pozmaq istədim,
Yazanda görüşdən yazmaq istədim,
İlk eşqin oduna qızmaq istədim,
Uğursuz məhəbbət mənə: – Yox! – dedi.

Qarlı zirvələrə qalxmaq istədim,
Dağlardan düzlərə baxmaq istədim,
Çaylara qoşulub axmaq istədim,
Bir gizli xəyanət mənə: – Yox! – dedi.

Arifəm səsimi yaymaq istədim,
Torpağın ətrindən doymaq istədim,
Bir oğul ləzzəti duymaq istədim,
Onu da təbiət mənə: – Yox! – dedi.

ARZULARAM MƏN

Bir əlim getsə də, bir əlim durur,
Yarış meydanında hələ varam mən.
Bir gülüm itsə də, min gülüm durur,
Elə zənn etməyin son baharam mən.

Xəzan sarsıtmasın bağça-bağımı,
Külək oynatmasın çilçırağımı,
Tufan aparsa da bir budağımı,
Çox qollu-budaqlı bir çinaram mən.

Həyatda gah qalxır, gah enir ata,
Nə qədər sevinir, qəmlənir ata,
Bir bala ucundan bədbəxt bir ata,
Milyon balalarla bəxtiyaram mən.

Qanrılıb baxıram tariximizə,
Saysız yağılarla durduq üz-üzə,
Dözüm babalardan mirasdır bizə,
Məğrur kişilərə minnətdaram mən.

Köksünü irəli gərən dostlarım,
Hörmətlə qoluma girən dostlarım,
Mənə başsağlığı verən dostlarım,
Sizə cansağlığı arzularam mən.

DEDİ

Bir övlad tüstüsü çıxdı başımdan,
Göylər göz yaşını yerə sıx, dedi.
Ümidim, istəyim gözümdə qaldı,
Könül nəğməsini yarımçıq dedi.

Həyat başdan-başa bir bilməcədir,
İşıqlı gündüzüm zülmət gecədir.
Soruşan olmadı kefin necədir?
Görən köks ötürüb: – Ay yazıq! – dedi.

Hüseyn Arifəm, payım zəhərmiş,
Bu səfər nə yaman ağır səfərmiş.
Ata balasını necə sevərmiş,
Görüş deməyəni ayrılıq dedi.

ÖLÜMƏ QURBAN OLUM

Həyat ətirli güldür,
Gülümə qurban olum.
Dağdı, dənizdi, göldü,
Gölümə qurban olum.

Coşub, çağlayan könül,
Açıb, bağlayan könül,
Gülüb, ağlayan könül,
Könlümə qurban olum.

Dağ sökülüb, – dedilər,
Bel bükülüb, – dedilər
– Arif ölüb, – dedilər,
Ölümə qurban olum.

DÖZƏRDİM

Əzəl ovçuluğa saldım meylimi,
Tikanı tapdayıb, budağı əydim.
Aşırıb boynumdan qoşalüləni,
Meşələr qoynunda özünə bəydim.

Dolu da başlayıb, külək də əsib,
Dovşan da atılıb, qurd da tələsib.
Ağacda turacın üstünü kəsib,
Qayada kəkliyin xətrinə dəydim.

Azmı peşimanam öz əməlimdən,
Əbəs ələnməyib saçlarıma dən.
Xəlvəti açılan bir gülləylə mən
Məğrur dağ kəlinin qəddini əydim.

Sevinci yarıda verməzdim bada,
Ağrını, acını salmazdım yada,
Alagöz ceyranın bir dar məqamda
Ömrünü yarıda bitirməsəydim.

Hüseyn Arifəm, közə dözərdim,
Enişə, yoxuşa, düzə dözərdim,
Səksənə, doxsana, yüzə dözərdim,
Əllidə Arifi itirməsəydim.

YAŞA BİR AZ DA...

Vaxt olur, başıma dünya daralır,
Heç nəyin üstündə qanım qaralır,
Sağı yağış döyür, solu qar alır,
Dəyişir gözümdə payız da, yaz da,
Deyirəm bəlkə də...
Elə bu zaman
Bir səs qulağıma axır uzaqdan:
Arifin xətrinə yaşa bir az da!

Vaxt olur, varlığım od tutub yanır,
Atamı düşünür, anamı anır,
Bir nadan sözündən qəlb yaralanır,
İçimdə inləyir kaman da, saz da,
Deyirəm bəlkə də...
Elə bu zaman
Bir səs qulağıma axır uzaqdan:
Arifin xətrinə yaşa bir az da!

Ey ümid şöləsi bir də cilvələn,
Gəl ey sevincimlə sevinib, gülən,
Acını, şirini dost kimi bölən
Baxıb gözlərimə baxıb söyləyir
Ata da, ana da, oğul da, qız da:
– Hər sözün dillərdə tərif olubdur,
İndi ki, Hüseyn Arif olubdur
Arifin xətrinə yaşa bir az da!

DAYANMAZ

Bir qüvvə içimdən əydi başımı,
Bir alov sinəmi dağlar, dayanmaz.
Göz yaşımı deyim, könül yaşımı?
Gecəli, gündüzlü çağlar, dayanmaz.

Göylər yağış tökər, dolu səpələr,
Yeriyir dalğalar, qalxır ləpələr,
Keçməyin qabağa ay boz təpələr,
Mən dözən dağlara dağlar dayanmaz.

Ey əcəl, ümidim sənədir ancaq,
Gizləsin üzümü o qara torpaq.
Hüseyn Arifin taleyinə bax,
Dünyalar dərdimə ağlar, dayanmaz.

OĞUL

Onsuz da həyatda xoşbəxt deyildim,
Bir dünya möhnətdim, kədərdim, oğul.
Kərəmi, Dilqəmi xatırlasam da,
Kərəmdən, Dilqəmdən betərdim, oğul.

Həftələr dolanıb qalır arxada,
Səhəri, Zöhrəni gətirib yada
Sənsiz arsız-arsız qaldım dünyada,
Sığmaz yüz kitaba bir dərdim, oğul.

Həyatda başadək deyib gülmədin,
Hüseyn Arifə yaxın gəlmədin
Sən mənim çiynimdə gedə bilmədin,
Of, sənin çiynində gedərdim oğul.

BİR QIZ GÖRDÜM, TÜRK QIZI

Bir qız gördüm, türk qızı
Ya Pəridi, ya Gülgəz
Günəşi göydə deyil,
Onun baxışında gəz.

Hər noğuldan o şirin,
Hər çiçəkdən incədir.
Elə bil yaş budaqda
Oyanmış tər qönçədir.

İlahi vergisimi
Bu məlahət, bu ismət?
Gözəl bir qızdan ötrü
İsmət ən ülvi qismət.

Dilinə vurğun oldum,
Dili dilimdən mənim.
Ulusu ulusundan,
Eli elimdən mənim.

Fikir fikir dalınca
Ağım qaralı qaldı.
Bir gəlin həsrətiylə
Bağrım paralı qaldı.

Bir qız gördüm, türk qızı
Nurdan yoğrulmuş aydı.
Arif yadıma düşdü
Kaş Arif sağ olaydı.

İNANDIM

Aman 76, sənin əlindən,
İnanmazdım, bu gözümə inandım.
Alov qalxdı dodağımdan, dilimdən,
İnanmazdım, mən özümə inandım.

Batmış sandım səriləndə torpağa,
Sinə gərmək asandımı bu dağa?
Necə oldu qalxa bildim ayağa?
İnanmazdım, mən dizimə inandım.

Düz yolumu yanılaram, çaşaram,
Köks ötürüb, qəmli sözlər qoşaram.
Hüseyn Arif arsız-arsız yaşaram
İnanmazdım, mən dözümə inandım.

QARDAŞIM RƏFİQ ZƏKAYA

Könlümü görməyən ellərmi vardır,
Gözümdə çeşmələr çağlayan kimi.
Bağlarmı tapılar, tellərmi vardır,
Hüseyni Arifə bağlayan kimi.

Rəfiq Zəka

Misralar alovlu, duyğular ulu,
Nə yaman yanmısan yanan könlümə.
Bir xalqa dağ çəkdi bir şair oğlu,
Aman harayladım, aman könlümə.

Çiskinli dərəyəm, dumanlı düzəm,
Ömrümün çırağı keçəndən bəri.
Vətəndə vətənsiz, evdə evsizəm,
Arifim dünyadan köçəndən bəri.

Qəza bir qapını bağlamayıbdır,
Bizim qapımızı bağlayan kimi.
Füzuli
Məcnuna ağlamayıbdır,
Hüseyn
Arifə ağlayan kimi.

QALDI

Bir nəsil çiynimdə köçdü dünyadan,
Bir zamanın dadı dodaqda qaldı.
Atanın, ananın şəkli gözümdə,
Babamın havası qulaqda qaldı.

Yenigün kəndində qol-qanad açdım,
Yeridim, yıxıldım, yüyürdüm, qaçdım.
Çəpərdən adlayıb, bağı dolaşdım,
İsti, tər nəfəsim yarpaqda qaldı.

Oxşadı ruhumu çiçəyin ətri,
O başdan oyanan küləyin ətri,

Bulamanın tamı, çörəyin ətri
Cijimin çatdığı ocaqda qaldı.

Adımı kürəklə qara yazdığım
Yaylaqda ilk dəfə qarım qazdığım.
Bulaqdan dönəndə çəndə azdığım,
Qayğısız günlərim uzaqda qaldı.

Yorğunluq nə şeydir salmadım yada,
Kəklik yumurtası gəzdim yuvada.
Dizimin dərisi daşda, qayada,
Üzümün alovu sazaqda qaldı.

Qaranlıq əriyib, günəş doğanda,
Dərədə zülməti işıq boğanda,
Çiyələk toplayıb, moruq yığanda;
Tikanın yarası ayaqda qaldı.

Böyüdük, qocaldıq, azaldıq, artıq,
Qapını ilk gənclik döyəndə artıq,
Büzüb dodağını kövrək uşaqlıq
Əli çənəsində, qıraqda qaldı.

Dolandı axşamım, ötdü səhərim,
Sevincim, şadlığım, qəmim, kədərim.
Uzaq ölkələrə düşdü səfərim
Gözüm o dərədə, o dağda qaldı.

Gah Əmrah dilləndi, gah Sayad pəri
Alışdı Kərəmin sinə dəftəri.
Əsədin, Mirzənin zəngulələri
Yüz sazlı, söhbətli yığnaqda qaldı.

Hüseyn Arifəm, daha nə deyim,
Pozuldu növrağım, batdı diləyim.
Ata məhəbbətim, şair ürəyim
Arifi gözləyən torpaqda qaldı.

BİR DƏ GƏLLƏM

Bu göyə, bu günəşə,
Bu aya bir də gəllərn.
Bu gölə, bu dənizə,
Bu çaya bir də gəllərn.

Vurğunam dağa, daşa,
Hər gədiyə, hər qaşa,
Bu payıza, bu qışa,
Bu yaya bir də gəllərn.

Oyan, nə bərk yatmısan,
Könüllər qanatmısan,
Sən dünyaya qayıtsan,
Dünyaya bir də gəllərn.

SAXLADI MƏNİ

Ey enişli-yoxuşlu ömrün ömürsüz yolu,
Ey həyat yaranışdan qüssə dolu, qəm dolu,
İtirmək asandırmı yeganə, əziz oğlu?
Bu sınaq meydanında cürət saxladı məni.

Qapıdan kəsilmədi gediş-gəliş bir an da,
Dan yeri ağaranda, dan yeri saralanda,
Balalar balam kimi boynuma sarılanda,
Məhəbbət həyan oldu, hörmət saxladı məni.

Gah açıq nalə çəkdi, gah gizli yandı şair,
İçindən yaralanıb, qana boyandı şair.
Bir səs: – Gözlə özünü...
Bir səs: – Amandı, şair
Qayğı, təsəlli dolu söhbət saxladı məni.

Baharım qışa döndü, yerlər, göylər qaraldı,
Bulud bir də oynadı, şimşək bir də gurladı.
Adım babamın adı, batırmıram bu adı,
Dədə-baba dəyanət, qeyrət saxladı məni.

Könlümdə közərməmiş neçə qığılcım qalıb,
Bir şeir marağında min-min oxucum qalıb,
Qədirbilən kəslərə misilsiz borcum qalıb,
Vətənimə, xalqıma xidmət saxladı məni.

Yenə meylim səfərdə, yenə fikrimdə aləm,
Yenə Zalqızı Gülnaz, yenə yaralı Dilqəm,
Yenə önümdə kağız, yenə əlimdə qələm,
Zəhmətə qurban olum, zəhmət saxladı məni.

SƏN BİR DƏFƏ...

Günlər sinəmə dağ çəkir,
Gedə-gedə,
gələ-gələ.
Gözündən odlu yaş tökür,
Salxım-salxım,
gilə-gilə.

Bu on ildə kiməm, nəyəm,
Hər gün sənsiz səninləyəm.
Nə istəyir məndən bu qəm,
Diş qıcayıb,
gülə-gülə.

Təzə açan güldün, oğul,
Nə vaxtsız töküldün, oğul.
Sən bir dəfə öldün, oğul,
Mən yaşaram ölə-ölə.

İNTİQAM ALDIM

Aranda Ariflə açdım sabahı,
Ariflə dağların seyrinə daldım.
Dostlar məskənində, dostlar yanında
Ariflə dincəlib, Ariflə qaldım.

Anıb qeyrətini Qoç Koroğlunun
Əymədim qəddini şair oğlunun.
Ömrünü ömrümə köçürüb onun,
Adını adımla yanaşı saldım.

Hüseyn Arifəm, qüdrətim qələm
Əhdimdən, andımdan dönən deyiləm.
Dirildi Zal qızı, dil açdı Dilqəm,
Mən, belə ölümdən intiqam aldım.

KÖÇMƏSİN

Bahar mövsümündə çeşmə başından
Lilpar oynamasın, yarpız köçməsin.
Durnalar köçəndə öz qatarından
Bir durna üzülüb, yalqız köçməsin.

Qonan bir zanbaq da cana od salıb,
Sönən bir ocaqda neçə göz qalıb.
Bir qönçə budaq da vaxtsız saralıb,
Bir insan həyatdan vaxtsız köçməsin.

Hüseyn Arifəm, nə çəkmədim mən
Birdimi, beşdimi saçlarımda dən?
Bir ata çiynində Yer kürəsindən
Bir oğul ayrılıb, bir qız köçməsin.

DÖNMƏSİN

Övlad məhəbbəti ülvi məhəbbət,
Dilinin əzbəri odur hər kəsin,
Bir dəfə həyatda özündən deyən
Yüz dəfə qanrılıb övladdan desin.

İldırım şığıyıb, şimşək ensə də,
Dalğalar sahili söküb, yensə də,
Min ulduz qaralıb, göydə sönsə də
Bir övlad çırağı yerdə sönməsin.

Vaxtsız saçlarıma ələnsə də dən
Hüseyn Arifəm, istərəm ki, mən
Ata arxasında dağa bənzəyən
Ata sinəsində dağa dönməsin!

ELƏ OLDU

Elə oldu güldü könül, güldü üz,
Çiçək açdı eşqim, andım dünyada.
Güldü dərə, güldü təpə, güldü düz,
Yeri, göyü cənnət sandım dünyada.

Günlər ötdü, aylar, illər dolandı,
Sevinc, kədər bir-birinə calandı.
Tufan qopdu, suyum birdən bulandı,
Elə oldu, elə yandım dünyada.

Duman çökdü, çən gölündə itdi dost,
Haray Arif, son mənzilə yetdi dost.
Getdi ata, getdi oğul, getdi dost,
Mən qalmaqla nə qazandım dünyada?!

YAŞAYAR

Kamalın töhfəsi, eşqin bəhrəsi
Alovda bərkiyər, odla yaşayar.
Nəvənin babadan düşəndə bəhsi
Nəsil də yaşayar, zat da yaşayar.

Qəm yemə həyatın beşgünlük olsa,
Vaxtsız gülün köçüb, çiçəyin solsa.
Şərəf qorunulsa, şan qorunulsa,
Nəsil də yaşayar, zat da yaşayar.

Hüseyn Arifəm, könül həmdəmi
Bir xalqın sevinci, bir xalqın qəmi
Ömür var, torpağın üstdə gül kimi
Ömür var, torpağın altda yaşayar.

NEYLƏYƏSƏN

Həftə ötdü, ay dolandı
Vədə çatdı, –
Neyləyəsən?!
Bar töküldü, meyvə yandı
Bağın batdı, –
Neyləyəsən?!

Üz çevirib göyə, yerə
Haray çəkmə əbəs yerə
Yarı yolda birdən-birə
Baxtın yatdı, –
Neyləyəsən?!

Ürəkdə ürəyin Arif.
Dilində diləyin Arif,
Döz yenə, Hüseyn Arif
Bu həyatdı, –
Neyləyəsən?!

BU NECƏ DAĞMIŞ

Gəzib dolaşıram yuxulu kimi,
Bu necə zamanmış, bu necə çağmış.
Qövr edir davasız-dərmansız yaram,
Bu necə düyünmüş, bu necə dağmış...

Kədər qoşun-qoşun üstümə güldü,
Sevincin qul kimi boynu büküldü,
Dəymişi düşməmiş, kalı töküldü,
Bu necə bostanmış, bu necə bağmış.

Üfüqdür alışıb bağrını sökən,
Zirvədir şimşəkdən ağrılar çəkən.
Hüseyn olanda bilmədinmi sən,
Böyük dağa böyük qar yağacaqmış.

TƏBİƏT ŞEİRLƏRİ

TƏBİƏT DÜŞÜNÜR

Gəl çıxaq seyrinə uca dağların,
Çəmən olan yerdə xalça nə lazım,
Gözündən su içək buz bulaqların,
Lilpar olan yerdə dolça nə lazım.

Nə kaman götürək, nə tar, nə qaval,
Orda nəğmə də var, nəğməkar da var.
Yarıb buludları dinəndə qartal
O səsə bərabər bir səs harda var.

Gahdan yağış yağıb, külək əssə də,
Qoruyar çardaqlı qayalar bizi,
Ətrafı çən tutub, duman kəssə də
Bələdçi cığırlar aparar bizi.

Torpağın ətrini fikirləşəndə,
İpək tellərinə çiçək taxarsan.
Səhərlər yadına güzgü düşəndə,
Maral baxan gölə sən də baxarsan.

Titrəmə soyuğa, yanma sazağa,
Üşüsək, otlardan yorğan istərik.
Daş-kəsək toxunsa ələ, ayağa
Loğman çiçəklərdən dərman istərik.

Zülmət gecələrdə parlayan şimşək,
Yol üstdə göz qırpan mayak deyilmi?
Gəlin təbiəti biz də düşünək,
O özü hər şeyi düşünən kimi.

SEVİN, DUYUN TƏBİƏTİ

İnsan gəlir, insan gedir,
Dəyişirik nəsil-nəsil.
Ana torpaq əbədidir,
Ana torpaq köçən deyil.
Dəyişsə də görkəmini,
Dəyişməyən xilqəti var.
Sinəsi gen, qoynu dərin,
Min sirri, min hikməti var.
Ay balalar, əbəs yerə
Başlamadım bu söhbəti –
Sevin, duyun, təbiəti!

Qayaları canlı tarix,
Yazılıdır, naxışlıdır.
Çal papaqlı dağları var,
Çiskinlidir, yağışlıdır.
Daşları var, babaların,
Arxasıdır, səngəridir.
Qartalların qərargahı,
İgidlərin ləngəridir.
Kim unudar ömür boyu,
Bu vüqarı, əzəməti?
Sevin, duyun, təbiəti!

Meşələri ətirlidir,
Palıd, vələs, çinar, zoğal.
Çeşmələrə ayaq açan,
Ürkək əlik, kövrək maral.
Kığ, baldırğan, yemlik, çaşır,
Can dərmanı, yaz küləyi.
Səhər-səhər at belində,
Mahnı deyən meşəbəyi.
Hər gölün öz yaraşığı,
Hər bulağın öz ləzzəti...
Sevin, duyun, təbiəti!

Dənizləri göz işləməz,
Süzər qayıq, üzər gəmi.
Karvan-karvan balıq keçər –
Hərəsinin öz aləmi.
Dalğaları ağ köpüklü,
Nəhənglərin yatağıdır.
Dağ çayları, dağ selləri,
Mayasıdır, dayağıdır.
Altı dolu, üstü dolu...
Öz mədəni, öz sərvəti
Sevin, duyun, təbiəti!

Neçə şair, neçə rəssam,
Baharına olub aşiq.
Yayında istisinə,
Könül verib alışmışıq.
Sarı telli gözəl payız,
Hər açanda qapımızı.
Öz neməti, öz varıyla,
Şadlandırıb oğlu, qızı.
Ürəklərdən silinərmi,
Qışın da qış məhəbbəti...
Sevin, duyun təbiəti!

Hansı fəsil tez yaranıb,
Hansı fəsil tez doğulub.
Bu zamanın yollarında,
Dörd fəsil, dörd qardaş olub.
Bahar əkər, yay becərər,
Payız yığar, qış qoruyar.
Yer üzündə hər qardaşın,
Öz əməyi, öz işi var.
Canımızın qüdrətidir,
Odun, suyun hərarəti.
Sevin, duyun, təbiəti!